

Forfatter: Schack, Hans Egede

Titel: Udrag fra Phantasterne

Citation: Schack, Hans Egede: "Phantasterne", i Schack, Hans Egede: *Phantasterne*, udg. af Jens Kr. Andersen , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, i samarbejde med Nyt Dansk Litteraturselskab, 1993, s. 45. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-schackval-shoot-idm140004319924160/facsimile.pdf> (tilgået 29. april 2024)

Anvendt udgave: Phantasterne

get holder han Bøn og bebrejder Seirherrerne det Blod, de have udøst. Hans Ord modtages af Alle med Ærefrygt, og selv de vildeste Kæmper bøje sig for ham. – Imod Elskende er han noget stræng, i det mindste en Tid lang; han taler alvorlig imod den jordiske Kjærlighed og dædler deres verdslige Sind; dog mindes han ofte med Veernod sin egen ulykkelige Ungdomskjærlighed. Men i det Hele er han en meget hellig og udmærket Mand, som aldrig forlanger Noget for sig selv, men blot fordrer, at man ved enhver Leilighed skal, som han siger, yde Tiende til Himlen i Sang, Bøn og Paakaldelse.

Men ved denne Hellighed har han da ogsaa erhvervet sig Ret til at gjøre Meget, som ingen Anden kan; og derfor er det saa overordentlig en Lykke for de Elskende at have saadan en Mand i Nærheden, skjøndt han vel stundom kan synes noget haard. De bør derfor ogsaa altid rette sig saa meget efter ham, som deres Kjærlighed paa nogen Maade kan tillade. Thi hvilke Hændringer der end optaarner sig, saa kan han dog altid give dem Dispensation, og overfor den tier da al Tvivl, baade hos de To selv og hos alle Andre. Og da han i Grunden er meget god af sig, gjør han det næsten altid, naar de Elskende blot erkjende deres Feil.

»Se, en saadan ærværdig Mand,« vedblev Christian, »kunde jo maaskee ogsaa nok komme ind i denne Novelle, og han vilde da kunne forene Valfred og Clothilde. Men jeg veed endnu ikke ganske bestemt, om jeg vil have ham eller ei.«

»Saa har Du vel heller ingen rigtig Ende sat paa endnu?« sagde Thomas.

»Jo,« svarede Christian, »der er enkelte Steder, som jeg allerede har skrevet ned ganske, som de skal være, og blandt dem er ogsaa Slutningen; men da jeg ikke bestemt veed, om den bliver god eller ond, saa har jeg skrevet to, som I kan faae at høre, om I vil. – Dersom Alt gaaer godt, da har jeg tænkt, at Enden ganske kort kunde blive saaledes:

»Et Aar efter, paa den skønne Pintsefest, lod Valfred sin og Clothildes førstefødte Søn døbe i den lille Landsbykirke i A. af den ærværdige gamle Pastor B., der havde formanet dem i deres Forvildelser, husvalet dem i deres bitre Sorg og tilsidst selv været den Forjættelsens gode Genius, der aabnede dem Porten til den Himmel, hvori de nu levede.«

– Gaaer det derimod ulykkelig, saa kan jo igjen enten de begge To